

N.º 10 (c) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

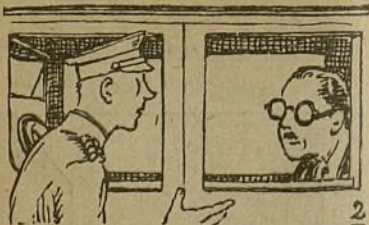
esquix

Suplement d'EN PATUFET

L'auto del doctor Olapera,
que sempre ha estat un anyell,
aquest matí té un rampell:
no va endavant ni endarrera!

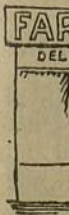
Ayuntamiento de Madrid

—¿Serà que falta benzina?
—En tenim per 'nà a la Xinal!
—¿Té la culpa el radiador?
—Està molt bé, no senyor!
—¿No serien les bugies?
—Són noves de quatre dies!
—¿Potsè és cosa del magnet?
—Es molt bo, de cà'n Cornet!
—¿Així seria la dida?
—Està bona i eixerida!
—¿No s'ha trencat cap biela?
—No senyor, res no ho revela.
—Només queda el lubricant...
—En aquest no hi tinc confiança...
Com que el falsifiquen tant,
un hom el compra amb recança!

amic
són
el f

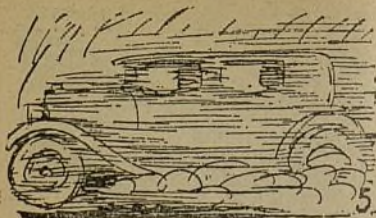
amb
i ai
fare

—Així la meua presència,
amic xofer, et valdrà:
són els «olis per anar»,
el fort de la meua ciència.

—Vés, que t'omplin el bidó
amb bon oli de ricí
i així podrem veure si
farem anar l'auto o no.

Un remei tan indicat
és cosa que mai no falla:
Encara no l'hi han posat,
com corre, renoi, com salla!

—L'auto duu una marxa afrosa,
faci el favor, senyoret,
recepte-li alguna cosa
perquè vagi... més restret!

L A p
re
so
hom que
tre, com
bé anav
saltava p
Però v
i com to
denar a
arca, i c
lia, fos
mals.

Un co

La puça

LA puça, que avui només busca el refugi d'un cos, sigui de persona o d'animal, empipant a tot hom que vol, i corrent d'un lloc a l'altre, com si fos a casa seva, abans també anava a peu i caminava, corria i saltava pels camps, com la llagosta.

Però veus aquí que vingué el diluvi, i com tots sabeu, Nostre Senyor va ordenar a Noé que construís una gran arca, i que a més d'ell i la seva família, fos el refugi de tota mena d'animals.

Un cop l'arca construïda, i un cop

totes les bèsties reunides, Noé va ordenar que anessin entrant per ordre, dintre l'arca, però això de l'ordre no es va poder conseguir, perquè totes les bèsties, tement quedar negades, s'atropellaven les unes a les altres, per entrar, resultant que les més grosses trepitjaven i atropellaven les més petites, i resultava que en voler entrar totes d'un plegat, no n'entrava cap, perquè no quedava ni una mica de lloc per a passar.

Per fi, després de molts esforços, el ruc va ésser el primer d'entrar—i per això diuen que el ruc sempre va al davant—; després va entrar el bou, la vaca, el llop, el simi, etc., etc.

La puça, com que era tan petita, i ningú no la veia, havia estat trepitjada una infinitat de vegades, i per més que s'exclamava, com que no era vista, ningú no en feia cas. Ella que sí, s'enfila damunt de l'elefant, que venia amb tota catxassa, i al mateix temps cridava tots els animals petits,

perquè
ser atro

La fo
una pot
meu, an
granota,
i els alt
la rata,
fugir d
dre mal
fins que
que ni :

El po
clamar-s
mals de
pes no
la puça,

—Bé,
ràs tan

I d'u
així ent
es senti
la pussa
sobre el
Del gos
tant-se,

perquè fessin com ella, a fi de no ésser atropellats.

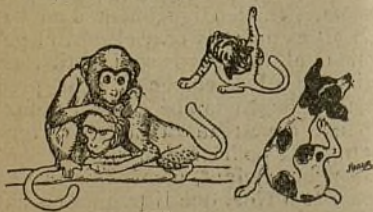
La formiga començà a enfilar-se per una pota de l'elefant i, comes ajudeu-meu, amunt; la llagosta, el grill, la granota, s'enfilen igualment d'un bot, i els altres animals com el gos, el gat, la rata, el llop, grossos i petits, per fugir d'aquelles empentes i no prendre mal, pugen també sobre l'elefant, fins que aquest anava ja tan carregat que ni sols podia caminar.

El pobre elefant, només feia que exclamar-se a Noé, que li tragués els animals de sobre, i dient que amb aquells pes no es podia ni aguantar. Llavors la puça, pretensiosa, diu:

—Bé, vaja, ja baixaré jo, i no aniràs tan carregat.

I d'un bot saltà sobre el cavall, i així entrà dintre l'arca. El cavall, que es sentia una picor estranya, esquivà la puça amb la cua, que saltà llavors sobre el gos, que també la persegueix. Del gos passa al gat, i aquest, gràntant-se, se la treu, i sentint-se perse-

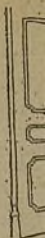
guida de tots els animals, salta llavors sobre la mà de Noé, i aquest volgué castigar-la per atrevida, però en un obrir i tancar d'ulls ella s'amagà dintre el pèl del llop.

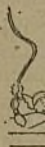
Quan les aigües varen haver baixat, tots els animals, en sortir de l'arca, es buscaven la puça, per a matar-la, i venjar-se d'una bestiola tan petita, que els havia fet empipar a tots, del més gros al més petit.

Però la puça, que és cas de deixar-se veure, fins avui, encara continua amagada, i encara tots els animals la busquen.

E. S. I LL. Trad.

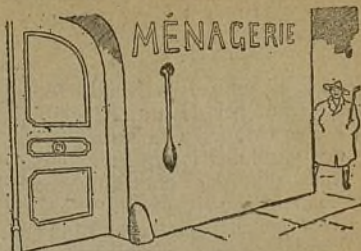

Bas

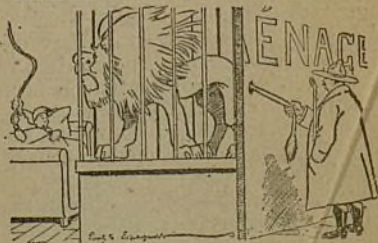

...l'an
trobat
serge

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Basat en el cordó de la campaneta...

...l'amo de la colecció zoològica ha trobat el sistema de despertar el conserge, el qual té el son quelcom pesat.

EL GRILL I LA FORMIGA

FAULA POPULAR

Veus aquí que el grill i la formiga vivien davant per davant. El grill passava belles estones a la porta, com les persones gandules i tafaneres, i només feia que eixordar contínuament els veïns amb el ric-ric etern.

La formiga mai parava entrant i sortint de sa casa, on cuidadosament desava allò que havia arreplegat per quan vingués l'hivern.

El grill, des de sa porta, es reia del tràfec de la formiga, puix ell, sense treballar, se la campava tan bé com la formiga treballant.

Però passaren dies i més dies i el menjar ja escassejava més, i el grill ja no cantava gaire.

Per fi vingué l'hivern amb son mal temps que l'acompanya. El grill ja no trobava menjar i ja no cantava.

Un dia de gana extremada es recordà de les provisions de la formiga i, anant-se'n a trobar-la, li digué:

— Fo
una mic
grill?

—¿Q
—No
—I d
—A
—Do
I les
el mort

—Qu
—Ja
—Te

—Formiga, bona formiga, ¿tindries una mica de menjar per aquest pobre grill?

—¿Que no te'n guardes de l'istiu?

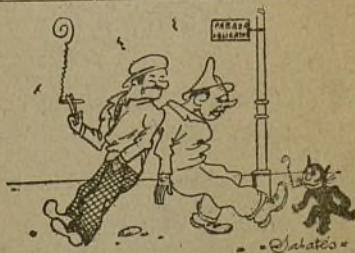
—No.

—I doncs, ¿a l'istiu què feies?

—A l'istiu cantava.

—Doncs, ara balla.

I les ganes que en tenia de ballar el mort de fam del grill!

—Que som rucs!

—Ja podries parlar en singular...

—Tens raó. Que ets ruc!

Després el gandul se'l veié estirat
a la porta del seu cau: és que havia
mort de gana, víctima de la peresa.
Això vol dir, companys, que «qui no
treballa no menja.»

FRANCESC MARSÀ

JEROGLIFIC

∴ +
Seva, Seca, Mora

+
K K E E

MATAGALLS

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

A la tarja: «La Sirena — Apeless
Mestres».

Al trenca-closques: «La silueta és
d'un conill».

A la conversa: «Tona».

A l'endevinalla: «Pintor, Flor, Ma-
riner i Barba».

A la xarada: «Catarina».

Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

La
llegir

arrib
tamb

UNA ESCRIPTORA

La muller de D. Pancràs, de tant
llegir novel·les

arribà a tenir ganes d'escriure'n ella
també.

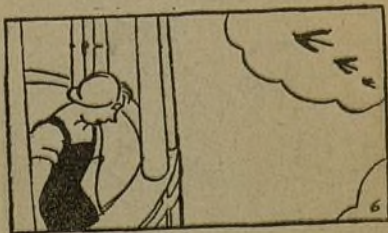
I ja la tenim tot el dia de cara a
les quartilles, conjuminant

arguments folletinescos. Mentrestant,
el més calent era l'aiguera,

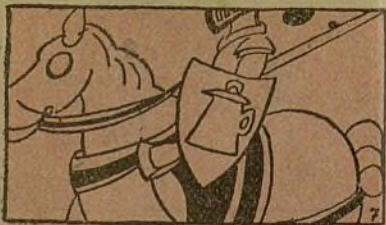

i el pobre Don Pancràs no tenia qui
li repassés la roba.

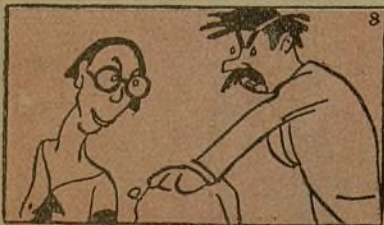
Un dia entrà a l'escriptori de la se-
va dona a preguntar:

— 16 (c) —

—¿Què tal, com va la novella?

—Molt bé. Ara el traïdor té l'heroïna segrestada en una torre...

—Doncs veges si pot arribar l'heroi ben de pressa, perquè m'has de cosir un botó a l'americana.

Ayuntamiento de Madrid

A
prese